

Şəhid övladı

Atam Zəfərimizdə yaşayır

“Artilneriyanın atası”, əsgərindən öncə döyüşə atılan komandir və bitməyəcək İlqar Mirzəyev nisgili...

“Bəzən bir baxışımızla nə demək istədiyimizi bilər, həmişə zarafatlaşar, deyib gülərdik. Ən xoşbəxt günlərimiz, ata yanımıza gələndə olardı. Onsuz çox darıxıram... Tamam fərqli insan idi...”

... Söhbətə çətinliklə başladı. Hiss olunurdu ki, atası barədə danışmağa məmnuniyyətlə razılıq versə də, bunu etmək elə də asan deyil...

“Şəhid övladı” layihəsinə həmsöhbətimiz 2020-ci il iyul döyüşlərində ön xətdə şəhid olan polkovnik, Azərbaycanın Milli Qəhrəmanı İlqar Mirzəyevin oğlu Elvin Mirzəyevdir. O, 1999-cu ildə anadan olub, hazırda BSU-da IV kursda təhsil alır, həm də “Yaşat” fondunun əməkdaşdır.

Həyat qəhrəmanı

Ailəni dörd möhkəm sütun üzərində dayanmış tikiliyə bənzətsək, onun dayanıqlığı həmin o sütunlardan asılıdır təsəvvürü yaranır. O da var ki, rüdənlər özləri hansı bünövrədən güc alır...

Həyatımızda rast gəldiyimiz misallar var - bəzən o sütunlardan biri, bəlkə də əsası tərkdir mövqeyini... Əgər qalan üç sütun binanı eyni səviyyədə dayanıqlı saxlaya bilirsə, demək bünövrə düzgün olub. Biri o bürindən asılı olmayıb, hər biri güclü təməl üstündədir.

Şəhidlərin ailələri də əsasən belə özlüklü bənzəyir, əsas sütunsuz da möhkəm dayanır. Demək, ailə başçısı yalnız müharibə qəhrəmanı deyil, həm də həyat qəhrəmanıdır. Sadəcə qəhrəmandır...

Elvin danışdıqca adamın xəyalı onun verdiyi süjet xətti ətrafında beləcə dolanıb qayıdır. O, indi tamam fərqli dünyadadır - atalı dünyada...

Qan qusdurdu düşməne, od yağdırdı başlarına...

- Atam çox səmimi, savadlı, tədbirli adam, əsl hərbi idi. Hələ savadlı neçə gözəl xüsusiyyətlər onda cəmlənmişdi. Dürüst adam idi, uşaqla uşaq, böyük böyük... Hər kəs onu çox istəyirdi. Hər Bakıya gələndə qohum əqraba, dost-tanış onu qonaq çağırır və yaxud bızə toplaşardılar.

Atamla dost idik. Onu çox az görədik. Düzdür, bütün asudə vaxtını bizimlə keçirirdi, amma zabitin asudə vaxtı az olur axı... Bəzən adamlar təskinlik verirlər ki, fəxr et, atan şəhiddir. Əlbəttə fəxr edirəm, ancaq onunla bağlı xatirələr, keçirdiyimiz günlər, danışmaları, gülüşü, səmimi söhbətləri yadıma düşdükcə, gözlərim önündə canlandıqca çox çətin olur, darıxıram...

Danışır, hiss edirsən ki, dedikləri gözləri qarşısında həm də canlanır. Başını aşağı salıb danışsa da, hərdən gözlərini qaldıraraq başımızın üstündən uzaqlara baxır, doluxmuş gözləri parıldayır. Atasını qarşısında görmüş kimi... “Niyyəni ona artilneriyandan atası deyirdilər” - sualı ilə xeyallarından ayırmalı olurduq.

- Aprel döyüşlərindən sonra belə deməyə başladılar. Döyüşlərdə göstərdiyi şücaətə və ixtisasını mükəmməl bildiyinə görə... Hələ də hərbi dostları deyirlər ki, onun kimi peşəkar artilneriyaçının yetişməsi lüğə zəman tələb edir. Eyni qəhrəmanlığı ölümünə qədər göstərdi, qan qusdurdu düşməne, od yağdırdı başlarına...

İdeal insan idi

“Atanı nə vaxtdan tanımağa başladın” sualı onun üçün gözlənilməz olmadı. Dərhal “sanki 100 illərdə tanıyırdım onu”, - dedi...

- Çox gec-gec gördük onu, bayramlarda, tətilərdə biz gedərdik onun yanına çox vaxt... O da vaxt tapan kimi bizi xidmət etdiyi yerlərdə görməli, mənzərəli yerlərə aparırdı. Bizdən ayrılmaq istəmərdi.

Əyləncəli, maraqlı, həm xoş anlarımız həmin günlər olardı. Həyatda hər şeyi

ondan öyrənmişəm. Vətənpərvərlik, cəsur luq, mərdlik, savadlı olmaq... Tarixi, fizikanı, riyaziyyatı çox sevirdi. Deyirdi qalan bütün elmlərin açarı dəqiq elmlərdədir. Yəqin artilneriyaçı olduğuna görə də dəqiq elmləri daha çox sevirdi. Mən isə daha çox humanitar fənlərlə maraqlanırdım.

İdeal insan idi. İstənilən mövzuda müzakirələrimiz olurdu. Çox savadlı idi, hansı mövzuda söhbət olsa, o haqda maraqlı fikirləri olurdu. Müzakirə vaxtı mükəmməl dinləmək bacarığı vardı. Mən bəzən çox danışardım bildiyim mövzuda. Atam isə yorulmadan dinləyirdi. Həyatsevər idi, şən, eyni zamanda çox ciddi...

Əsl hərbi siması vardı. Öz peşəsinə, işinə məsuliyyətsiz yanaşan insanları xoşlamazdı. Xüsusən də əgər o insan hərbiçisi... Bacardığına, bildiyini öyrətdi əsgərlərə, zabitlərə... Yaxşı müəllim idi. Savadına, öyrətmə qabiliyyətinə görə əsgərdən tutmuş yüksəkrütəbəli zabitlərə kimi hər kəs ona hörmət edərdi. Atam çox bədii dildə danışardı, bütün mədəniyyətli insanlar kimi... Səliqəli adam idi.

Yaxşı xüsusiyyətləri var idi, danışdıqca bitməz. 4 dil bildirdi, bizə də deyər ki, dil öyrənin, nə qədər dil bilsən, o qədər insansan. Mənə hər zaman deyər ki, Elvin, hərbiçinin işi həkiminkindən daha çətin və məsuliyyətlidir. Soruşdum niyə? Deyər ki, həkimin səhvi ilə bir insan, hərbiçinin bir səhvi ilə isə bir neçə insan həyatını itirə bilər. Buna görə də, hərbiçisi gərəkdir daha dəqiq olsun.

Seçdiyim ixtisas üzrə peşəkar olmağımı istəyirdi. Olacağam, ona söz verməmişəm. O kənarda olsa belə, həmişə yanımda hiss edirdim onu, indi də elədir. O vaxtlar davranışına baxıb, əlini kürəyimə vurub deyər ki, sən ilə qürur duyuram, aslan oğlum. Bacıma da eyni münasibətə vardı. Heç vaxt bizim aramızda fərq qoymadı. Onun qadına münasibətini anama, bacıma münasibətindən bildirdim. Çox həssas yanaşırdı...

O günü, taleyi dəyişmək üçün nələr verməzdim...

- O hərbi üçün yaranmışdı. Atamın hər kəlməsi mənim üçün önəmli olub, böyük əhəmiyyət kəsb edib. Hər zaman mənim qərarlarımla razılaşardı. Heç vaxt istəklərimə, qərarlarıma zidd getməzdi. Bizi erköyün böyüdüdü. Qoymazdı bir an belə çətinliyə düşək.

Son dəfə onunla görünülü danışmışdıq. Heç vaxt unutmuyacam o günü. İyunun 11-i idi. Səhəri gün döyüşlər başladı. Dərslərim barədə soruşdu. Xeyli danışdıq, amma çox yorğun görünürdü. Bilirdim atamın işini, fərğində idim. Ancaq bizdə elə təəssürat yaratmışdı ki, ona heç nə olmaz, sanki bizim üçün o ölümsüz idi. Həmin ayın 13-ü gecə heç demək olar ki, yatmadım. Nə isə narahat idim, gözümlə telefonda idi, xəbərləri izləyirdim. Səhəri bəd xəbər gəldi. Onu dostum xəbər verdi mənə. Dünya başıma yıxıldı. İnanmağım gəlmirdi. Aləm dəydi bir-birinə... Elə bildirdim yuxudu, oyanmaq istəyirdim. O günü, taleyi dəyişmək üçün nələr verməzdim...

Atamın qisası alındı

Elvin Mirzəyev indi atasının yarımçıq qalan yolunu davam etdirir. “Yaşat” fondunda şəhid ailələrinə və qazilərə xidmət göstərir. Hər gün onlarla özü kimi şəhid övladları-həmdərdiləri ilə ünsiyyətdə olur. Dərdi bir idisə, ikiyə, üçə vurur, amma təsəllisi odur ki, onlara bacardığı qədər kömək edə bilər.

- Atam üçün çox darıxıram, onu çox axtarıcam, hər zaman səsləyəcəm və köməyə çağıracağam. Qürurluyam və atamın bütün arzularını yerinə yetirəcəyimə əminəm. Mənə nə demişdisə, onu edəcəm. Ən əsas onun adını hər zaman uca tutacağam, hər zaman adını yaşadacağam. Gözlərim qarşısında atamın iri bir portreti əbədi asılıb. Zəhmli, eyni zamanda mülayim, gülərdi...

Atam haqqında çox danışa bilərəm. Ölümü hamını sarsıtdı. Bir əsgəri deyirdi ki, Aprel döyüşlərində hərbi hissə komandiri İlqar Mirzəyev əsgərlərlə birlikdə topa mərməni yükləyib atırdı. Bir əsgəri deyirdi ki, İlqar Mirzəyev bizdən qarşıda irəliləyib, “arxamca gəlin, nə olsa birinci mənə olsun” - deyirdi. Belə adam idi atam, ali insan, peşəkar zabit...

Amma böyük təskinliyim var: atamın qisası alındı, atam Zəfərimizdə yaşayır...

Elvin Mirzəyevlər çoxdur bugünkü reallığımızda. Tale kiçikli-böyüklü onların çiyinlərinə elə bir ağır məsuliyyət qoyub ki, daşımağa yaşları çatmasa da, gücləri çatacaq. Bu gücü onlara şəhid atalarının ruhu, bir də bizlər verəcəyik, onların sevnə, dəstək olan, öz balalarımızdan ayırmayanlar...

Nə yaxşı ki, şəhidlərimizin ruhu qarşısında üzümüz ağdır, Qarabağ azaddır...

Ramilə QURBANLI,
“Azərbaycan”